

кахъ азъ, ти си тука, почтенъ човѣче!» Нъ, почититъ отъ мене, той стоя затворенъ само нѣколко недѣли, и го пуснѣхъ.

Виждането на едно създание, въ което се намира добрината, утѣшава ме и ме привлича, прави ме да мислѣхъ. Ахъ! мисълта и любовта сѣ едно толкова голѣмо добро! Щеше ми се съсъ цѣната на животътъ си да извадиъ Джоя отъ тъмница, съсъ сичко това обаче като го гледахъ, олекваше ми.

Слѣдъ като стояхъ дълго врѣме да го гледамъ, да търсежъ въ движенията му нѣкой бѣлѣгъ на спокойство или на смѣтенъе, да желаиъ за него, усѣщахъ у душата си една по-голѣма сила, у умътъ си по-много идеи, у себе си благодаренъе. И това ще рече, че присѣтствието на единъ обиченъ прѣдмѣтъ стига да ни направи самотата по-малко горчива. Отъ първо се усѣщахъ задълженъ за това благодарѣнъе на едно мѣничко нѣмо дѣте, сираче; а сега го намѣрихъ въ гледането на единъ човѣкъ отъ най-голѣмото достоинство.

Може нѣкой отъ секундинитъ да му е казалъ кой сжмъ. Една сутрина, като си отвареше прозорецътъ, пожела ми добрутро съсъ махането на кърпата си. Отговорихъ му съсъ сжщиятъ бѣлѣгъ. О! съсъ каква радостъ, на тоя чясъ, душата ми се пѣплини! Струваше ми се, че растоянето се махнѣ, че сме наедно. И си обѣщахъ сърдцето да тупа, както когато дойде при любовникътъ оная, която той обича. Правяхми хиляди бѣлѣзи безъ да се разумѣемъ, и съсъ сжщата бързина като да си ги проумѣвахми: и наистина се проумѣвахъ защото единътъ знаеше онова, което другиятъ чюствуваше, и тия движения бѣхъ сжщото изричанъе на душата ни.